

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СИВОКОЗ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 27282/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

4 жовтня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Сивокоз проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. Коста, *Голова*,
п. І. Кабрал Баррето,
п. К. Юнгвірт,
п. В. Буткевич,
п. М. Угрехелідзе,
пані А. Мулароні,
пані Е. Фура-Сандстрьом, *судді*,

та пані С. Долле, *Секретар секції*,

після обговорення у нарадчій кімнаті 13 вересня 2005 року,
виносить рішення, яке було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 27282/03), поданою проти України до Суду 6 серпня 2003 року громадянином України Сивокозом Григорієм Сергійовичем (далі - заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція).

2. Уряд України (далі - Уряд) було представлено його Уповноваженим - пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.

3. 13 жовтня 2004 року Суд вирішив направити скаргу заявника на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився 1935 року та проживає в м. Новоградівці, Україна.

5. Рішенням від 21 травня 2002 року суд м. Новоградівки задовольнив позов заявника, поданий проти його колишнього наймача - Шахти № 1/3 «Новоградівська» (державне акціонерне товариство) стосовно отримання допомоги у зв'язку з втратою працездатності та компенсації за затримку її виплати. Суд зобов'язав шахту виплатити йому 13 444,42¹ грн.

6. У зв'язку з невиконанням рішення суду заявник звернувся зі скаргою на бездіяльність Державної виконавчої служби (далі - ДВС) управління юстиції м. Новоградівки до міського суду.

7. Рішенням від 7 жовтня 2002 року суд відмовив у задоволенні скарги заявника через відсутність для цього підстав. Суд повідомив, що банківські рахунки шахти були арештовані, а вимоги кредиторів були задоволені в міру надходження коштів на рахунок товариства-боржника. Зокрема, суд послався на рішення арбітражного суду Донецької області від 30 серпня 2000 року та від 14 травня 2001 року, які зобов'язали ДВС реалізувати майно шахти, беручи

---

¹ Приблизно 2 131 Євро.

до уваги процедури банкрутства.

8. Заявник подав апеляційну скаргу на це рішення до апеляційного суду Донецької області, який ухвалою від 16 грудня 2002 року залишив без змін рішення, винесене у цій справі. Заявник подав потім касаційну скаргу на це рішення до Верховного Суду України, який рішенням від 7 жовтня 2003 року не прийняв скаргу на рішення та ухвалу, що оскаржуються, не знайшовши жодних ознак неправильного застосування національного законодавства.

9. У лютому 2003 року шахта «Новгородівська» та кілька інших підприємств об'єдналися в одне державне підприємство «Селідіввугілля». Рішенням від 18 грудня 2003 року суд м. Новгородівки вирішив передати їхні зобов'язання їхньому правонаступнику - державному підприємству «Селідіввугілля».

10. У жовтні 2004 року заявник отримав 7283 грн.

11. Заявник знову подав скаргу на бездіяльність ДВС до суду м. Селід, який рішенням від 24 листопада 2004 року відмовив у її задоволенні через відсутність підстав. Це рішення було залишено без змін апеляційним судом Донецької області від 18 березня 2005 року.

12. На сьогоднішній день 6616,42² грн., які мають бути сплачені заявнику на підставі рішення від 21 травня 2002 року, залишаються невиплаченими.

II. ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено в рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

14. Заявник скаржився на тривалість виконання рішення, винесеного на його користь. Аналізуючи перешкоди для реалізації його права на належний рівень життя, він вважав, що викладена у заяві ситуація порушила його право на справедливий судовий розгляд упродовж розумного строку та право на мирне володіння власним майном. Він посилався на п. 1 статті 2 та п. 1 статті 6, а також на статтю 1 Протоколу № 1, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 2 Конвенції

«Право кожного на життя охороняється законом (...).»

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку... судом ...»

---

² Приблизно 1087 Євро.

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

А. Щодо прийнятності скарги за п. 1 статті 2 Конвенції

15. Суд нагадує, що він відхилив схожу скаргу, подану заявниками у відповідних справах щодо невиконання рішень (див. ухвалу від 26 листопада 2002 року у справі *«Сокур проти України»*, № 29432/02, рішення від 3 травня 2005 року у справі *«Василенко проти України»*, № 19872/02, пп. 18-20). Він не бачить жодних причин винести інше рішення у цій справі. Відповідно, ця частина заяви є необґрунтованою і має бути відхилена на підставі пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

В. Щодо прийнятності скарг за п. 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Протоколу № 1

16. Суд у світлі сукупності аргументів сторін вважає, що скарги за п. 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Протоколу № 1 піднімають серйозні питання факту та права, які не можуть бути вирішені на цій стадії розгляду заяви, але потребують розгляду по суті. Відповідно, ці скарги не будуть визнані явно необґрунтованими у сенсі п. 3 статті 35 Конвенції. Жодної іншої причини для визнання скарги непринятною не було встановлено.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПРОТОКОЛУ № 1

17. У своїх зауваженнях Уряд навів аргументи, схожі на ті, які мали місце у справах *«Ромашов проти України»*, *«Войтенко проти України»* та *«Сокур проти України»*, які містили заперечення порушення п. 1 статті 6 Конвенції або статті 1 Протоколу № 1 (див. рішення у вищевказаній справі *«Ромашов проти України»*, п. 37, та рішення у справі *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, п. 37, від 29 червня 2004 року, рішення у справі *«Сокур проти України»*, № 29439/02, п. 28, від 26 квітня 2005 року, рішення у справі *«Кацюк проти України»*, № 58928/00, пп. 50 та 56, від 5 квітня 2005 року).

18. Заявник не погоджується з аргументами Уряду.

19. Суд нагадує передусім, що у жодному випадку державний орган не може посилатися на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду, та що тривалі затримки стосовно виконання рішення є порушенням права, гарантованого статтею 1 Протоколу № 1 (див. справу *«Бурдов проти Росії»*, № 59498/00, пп. 35 та 40, СЕОН 2002-II). Отже, утримуючись понад три роки та три місяці від застосування заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення, винесеного у справі, українські державні органи позбавили п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Протоколу № 1 їхньої позитивної дії.

20. Цих даних достатньо для того, щоб Суд зробив висновок щодо порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 у цій справі.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Відповідно до статті 41 Конвенції:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

22. Суд наголошує, що відповідно до статті 60 його Регламенту усі вимоги стосовно справедливої сатисфакції мають бути викладені у цифрах та бути розподілені на частини, викладені у письмовій формі та супроводжені необхідними підтверджуючими документами. Недотримання вищевикладених вимог може потягнути за собою відхилення Судом заяви повністю або частково.

23. Заявник вимагає 16 653 ЄВРО як відшкодування матеріальної шкоди, а також 6000 ЄВРО як відшкодування моральної шкоди, якої він ймовірно зазнав.

24. Уряд зазначає, що заявник не обґрунтував свої вимоги. Він вважає, що вимоги стосовно відшкодування моральної шкоди завищені та що можлива констатація порушення сама по собі буде достатньою справедливою сатисфакцією.

25. Тим не менше, рішення суду, винесене на користь заявника, не було виконане повністю (див. пункт 12). Суд зазначає, що той факт, що зобов'язання залишається за державою, не викликає сумніву. Відповідно, Суд вважає, що, якби Уряд виплатив заявнику залишок боргу, це вирішило б справу остаточно і безповоротно.

26. Суд вважає, що сума, яку вимагає заявник як відшкодування моральної шкоди, є надмірною (див. рішення у справі «*Ернестіно Зуло проти Італії*», № 64897/01, п. 26, від 10 листопада 2004 року). Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1500 ЄВРО.

A. Витрати та видатки

27. Заявник вимагає 12 ЄВРО як відшкодування його поштових витрат та витрат на юридичну допомогу.

28. Уряд не надав жодних коментарів з цього приводу.

29. Беручи до уваги відомості, які є у його розпорядженні, Суд присуджує заявнику 12 ЄВРО, вважаючи цю суму обґрунтованою.

B. Пеня

30. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*le taux des intërrets moratoires sur le taux d'intërret de la facilitè de prkt marginal*) Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* прийнятною заяву заявника стосовно скарг на порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1, а решту заяви визнає непринятною;

2. *Вирішує*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що було порушення статті 1 Протоколу № 1;

4. *Вирішує*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1500 ЄВРО (тисячу п'ятсот ЄВРО) для відшкодування моральної шкоди, 12 ЄВРО (дванадцять ЄВРО) для відшкодування витрат та видатків плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (*le taux edai a celui de la iaciiiie de pret marginal*) Європейського центрального банку плюс три відсотки з часу, коли закінчатся вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 4 жовтня 2005 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту.

С. ДОЛЛЕ

Ж.- П. КОСТА

Секретар секції

голова секції

